

Udgiften skal udredes af Postvæsenets sædvanlige Overskud. Jeg beder meget om Forlæbelse; ligesom den ærede sidste Taler har sagt, saaledes vil jeg henvisse til, at man ved at gaa de seneste Statsregnskaber igjennem vil se, at alle Udgifter, som Postvæsenet har krævet, ere udredede som overordentlige Udgifter og ingenlunde ere tagne af Postvæsenets Overskud. Efter en Beregning, som jeg allerede een Gang har havt Leilighed til at omtale, ere de Tilskud, som Statskassen har gjort til Postvæsenets Fremme, mindst at ansætte til 1 Million, og Renten heraf kun beregnet til 4 pCt., hvilket er en overordentlig flet Rente af Kapitaler, anvendte til Bygninger og Skibe, hvilket er det Bæsteligste, man har brugt Pengene til, andrager altsaa allerede 40,000 Rb. Saa have vi Generaldirektoratet og Generaldecisoratet, hvilke man ikke behøver at forbigaa som en ren Bagatel, idet Enhver kan se af Statsregnskaberne, at dertil medgaar aarligt omtrent 45,500 Rb. Endelig kan jeg ikke se Andet, end at det ikke er nogen saa ganske overordentlig stor Fordring fra Statskassens Side, om den havde sin Porto frit, og i ethvert Tilfælde er det mere theoretisk systematisk, naar man beregner Postvæsenet denne til Indtægt — derved er det jo, at Overskuddet kommer frem — end det egentlig er praktisk, thi Praxis er, at Udgifterne findes andetsteds opførte i Finansloven og Statsregnskabet. I disse tre Størrelser have de Herrer 125,000 Rb.; men dernæst er der Pensionerne, som jeg mindst vil regne til 20,000 Rb. Nu har man altsaa omtrent 150,000 Rb., og Resultatet er altsaa, at der intet Overskud er. Ikke desto mindre foreslaar det ærede Udvalgs Flertal os Taxter, som efter dets Beregning vilde medføre en Mindreindtægt af 150,000 Rb. Ret beset, er der altsaa intet Overskud; men der er, selv om man ser derpaa med de velvilligste Øine, et Underskud af 150,000 Rb. Jeg siger nu: Jeg kan ikke være med til at godkende den Beregning, som det ærede Flertal i Udvalget opstiller, og hvorefter Tabet kun skulde være 150,000 Rb., thi efter en af mig foretagen Beregning andrager Tabet i det Mindste for den interne Breveporto 175,380 Rb., hvilken Sum ligefrem er kommen ud ved at tage de nærværende Satser og anstille en Beregning efter dem, og tage de af Udvalget foreslaaede Satser og anstille Beregningen efter dem, hvilket, som sagt, giver en Forskjel af 175,380 Rb. Dernæst har man sagt, at der ingen Ulykke var i, om vi fatte en lavere Porto, end man har paa alle andre Steder. Ja, for saa vidt vi kunne taale den; men der er dog en meget betydelig Ulempe derved. Naar vi gjøre en saa betydelig Nedsættelse paa den interne Porto, behøves der ikke noget skarpt Syn for at se, at vi ikke slippe for ogsaa at gjøre en betydelig Nedsættelse paa Portoene til Udlandet. Og lad mig navnlig i den Henseende minde de Herrer om, hvad De visnødt vide, at der i de sidste Aar

har været Spørgsmaal om Transitportoens Afstæffelse. De vide maasse, at Forhandlingernes ventelige Afslutning synes at nærme sig, idet den Modstand, der tidligere har været derimod fra enkelte Stormagters Side, nu er fjernet, og at der er indfaldt en Konference til Bern i September d. A., ved hvilken Planen gaar ud paa, at al Transitporto skal hæves imod en Aversionssum til de Lande, der efter deres Beliggenhed lide Tab derved, og at denne Aversionssum skulde udredes af de Lande, som have Fordel derved. Jeg behøver ikke at bemærke, hvad der ligger klart for Enhver, at Danmark er et af de Lande, der ere meget interesserede i, hvorvidt Transitportoene skal vedblive, eller den skal ophæves, og jeg vil gjøre opmærksom paa, at det almindelige Princip for Transitportoene efter Pariserkongressen 1863 er det, at der betales halv intern Porto, og dette vil altsaa være det Grundlag, paa hvilket Aversionssummen skal udregnes. Nu spørger jeg de Herrer, hvad Resultatet vil blive, naar vi nedsatte den interne Porto med det Halve? hvilket Tab tror De, at De ville tilføie Statskassen ved en saadan Foranstaltning? Naar man ser hen til det Tab, der vil komme paa den interne Porto — et Tab, der vel ikke vil komme lige strax, men i Løbet af nogle Aar, naar Posttraktaterne ere udløbne — naar man desuden kan være fuldkommen sikker paa, at man ogsaa her vil storme paa for at faae den udenlandske Porto nedsat, og naar man dertil lægger det Tab, Statskassen vil lide ved Ophævelsen af Transitportoene, kan jeg for mit Vedkommende ikke paa nogen Maade anslaa det Tab, der derved paaføres Landet, til mindre end 250,000 Rb. eller i alt Fald til 230,000 Rb. Nu spørger jeg: Er det et fornuftigt Tidspunkt at vælge til at gjøre den Slags Ting, selv om man maatte være i Stand dertil? Jeg maa bede de ærede Herrer om at fastholde, at i Stedet for, som Flertallets Medlemmer mene, at have et Overskud af 150,000 Rb. at løbe paa, saa svinder, Sagen ret og nøie beset, dette Overskud ind til Intet, naar man gaar ud fra, at Postvæsenet skal bære sig selv, og Deres Forslag vil medføre en aarlig Byrde af 230—250,000 Rb. Dette er det nærmeste Resultat, som det ærede Udvalgs Flertals Forslag fører til, og jeg maa desværre sige, at jeg ikke har Mod til for den Pris at vinde Berømmelse som liberal Postbestyrelse. Men, siger det ærede Udvalgs Flertal, naar Satterne blive nedsatte, vil der ske en mageløs Stigning i Benyttelsen af Posten, en Stigning, som man hverken her eller andet Sted nogenstinde har kjendt Mage til; Benyttelsen af Posten vil blive over dobbelt saa stor som hidtil. Jeg formaar nu ikke at se, hvorpaa det ærede Udvalgs Flertal baserer denne Beregning. Jeg kunde forstaa det, dersom der var Tale om at gaa bort fra en aldeles urimelig Portofats, men jeg har i mine Dage, siden Portoene blev ensartet fastsat i 1851, aldrig hørt